

A. Monticelli, *Het bosch Lemaitre*, ± 1875.
Verzameling P. Ripert, Marseille

ring, het optimisme of pessimisme, de tragiek van den Europeeschen, den post-Antieken mensch. Hij mag op nog zooveel 17e-, 18e- en 19e-eeuwsche kunstenaars gelijken en van hen gedeeltelijk persoonlijk invloed ondergaan, hij mag diepere verwantschap vertoonen met Toscaansche en Venetiaansche hofschilders, hij blijft die allereerste uitzondering in de 19e eeuw die ik de antieke zou willen noemen. Hij gaat daarin verder dan Baudelaire, dan Rimbaud zelfs, die zich moesten beperken tot een hartstochtelijk verlangen, en van wie de laatste tot een artistieken zelfmoord moest overgaan voordat hij wel een moderne Oosterling werd, maar geen antieke Zuiderling. Alle geweldadig ingrijpen maakt dit

zeldzame groeiproces onmogelijk en het heeft bij Monticelli geheel ontbroken. Dit is het wat Monticelli van zijn tijdgenooten, de Impressionisten, onderscheidt, al mag zijn werk zeer veel verwantschap met het hunne vertoonen, zoodat men hem in zekeren zin een voorlooper mag noemen. In een museumzaal valt daarom zijn werk dadelijk in het oog, hetgeen ditmaal niet op een uiterlijk effect van klatergoud berust. Ja, men zou toch van klatergoud kunnen spreken, maar dan denke men minder aan coulisse of maskeradecostuum, dan wel aan de voor „Noordschen” smaak wellicht wat protserige zegetochten der Triumphators.... Wel speelden coulisse en tooneel-costuum een groote rol in het